

Pravda se ukrývá až dole v temnotě

ĎÁBLOVA CESTA

Devil's
way
gorge

Pixie tree
+ pool

Devil's tor
way

Fields to Danvers farm

Boggy land

Road to Okehampton

ROBERT BRYNDZA

Čtvrtý případ Kate Marshallové

Robert Bryndza
ĎÁBLOVA CESTA

Pravda se ukrývá až dole v temnotě

ĎÁBLOVA CESTA

Devil's
way
gorge

Devil's tor
way

Fields to Danvers farm

Road to Okehampton

Boggy land

ROBERT BRYNDZA

Čtvrtý případ Kate Marshallové

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

DEVIL'S WAY

Robert Bryndza

Text copyright © 2023 by Raven Street Ltd. All rights reserved.

Translation © Kateřina Elisová 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Z anglického originálu *Devil's Way*, vydaného nakladatelstvím Raven Street

Publishing v roce 2023, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, HONEWA

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023
jako svou 8854. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-6913-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-6912-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-3686-5 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro Janekena Skywalkerera,
mého prvního čtenáře

Musíš být hrdý, odvážný, příjemný, rozhodný,
a sem tam bodnout, když se naskytne příležitost.

– *Christopher Marlowe, Edward II.* –

PROLOG

ČTVRTEK, 21. ČERVNA 2007

Jean Julingsová klečela v malém stanu a ukládala svého tříletého vnuka Charlieho do spacáku. Kštici světlice blondatých vlásků měl rozčuchanou a obličej zčervenálý únavou z čerstvého vzduchu a zábavy. V ruce držel malého hnědého medvídka, kterému chybělo jedno oko.

„Užil sis to dneska s babičkou?“ zeptala se Jean. Charlie rozespale přikývl. Usmál se a ukázal své dokonalé bílé dětské zoubky. „Hodný kluk. A co Pan Očko? Vyčistil si zuby?“

„Nahore i dole,“ odpověděl Charlie a zvedl medvídka. Jean se zasmála a srdce jí láskou k malému chlapci doslova překypovalo.

„To je dobře. Je moc důležité, aby si méda čistil zuby. Protože medové mají moc rádi med.“ Křuplo jí v kolenou, jak se zhoupla do dřepu a natáhla se po malé lampičce na baterie, která vrhala měkkou žlutou záři.

„Ne, nech rozsvíceno,“ zakňoural Charlie. Svrástil čelíčko a kopal nohama uvnitř spacáku. Jean zhasla a uvnitř se rozlila jemná záře. Měsíc byl v úplňku a světlo prosvítalo látkou stanu.

„Podívej, lampičku ani nepotřebujeme. Na nebi máme boží noční světlo.“ Jean pohladila chlapce po hebkých světlých vlasech. „Když je měsíc tak jasný, vůbec to není strašidelné, že ne?“

Charlie zavrtěl hlavou a strčil si Pana Očka pod paži.

„Půjdu se na chvíli nadýchat čerstvého vzduchu.“ Poplácala se po kapsách šortek a v levé kapse nahmatala krabičku cigaret a zapalovač.

„Ne...“

„Budu venku jen pár minut. A až se vrátím, povím ti pohádku, jestli budeš ještě vzhůru, platí? Zůstanu blízko a ty můžeš zavolat *babi* a já tě uslyším a vrátím se dovnitř. Ano?“

Charlie přikývl.

„Hodný kluk.“ Jean ho políbila na tvář, a když vylézala ze stanu, viděla, že Charlie už má zavřené oči a víčka se mu třepotají. Celý den byli v pohybu, hráli si a brouzdali se v řece. V mžiku usne.

Jean vyklouzla ven na vysokou, matnou trávu a zatáhla za sebou zip. Stan stál pod širokou korunou obrovského prastarého dubu, jehož tlusté holé větve sahaly daleko jako rozedrané paže a vrhaly na trávu deformované stíny. Jean se napřímila a znovu uslyšela, jak jí křuplo v kolenou. Vytáhla cigaretu, zapálila si a vydechla směrem k noční obloze. Nad hlavou se jí třpytily hvězdy. Poslouchala, jak nedaleká řeka padá do rokle. V noci se všechny zvuky zdály hlasitější. Vřesoviště se rozprostíralo do dálky jako přehoz z modrého saténu. Bylo poseté obrovskými balvany a v údolích a v proláklínách se držela slabá mlha.

Přímo po její pravé ruce, kousek přes krátkou travnatou plochu, se nad vším tyčil skalnatý útvar, kterému se říkalo Ďáblovy kameny. Navzdory své impozantní výšce působila hromada balvanů velmi zenově a uklidňujícím dojmem, jako by obrovské hladké kameny na trávu naskládal nějaký obr. U její základny, chráněné před jasným měsíčním světlem, stál další stan. Patřil

Jeanině dceři Becky a jejímu partnerovi Joelovi. Plachtovina byla tmavá a podle všeho už spali.

Bože, to je nádhera, pomyslela si Jean. Když dokouřila, opatrně típla cigaretu o podrážku boty a zčernalý nedopalek strčila do krabičky. Chystala se vrátit do stanu, když vtom zaslechla slabý hlas, který ji volal jménem.

„Jean!“

Uviděla, jak se zpoza skály vynořila rozčuchaná postava a dopotácela se na trávník zalitý měsíčním světlem.

„Jeean!“

Byl to Declan, její někdejší dlouholetý partner. Jean tiše zaklela a zkontrolovala, jestli je stan zapnutý. S pocitem naléhavosti spěchala vysokou trávou. Hrozila se, že vzbudí rodinu a vyvolá scénu.

Vyběhla po travnatém náspu na plošinu, aby se mu pokusila zabránit sejít dolů. Když se k němu dostala, nemohla popadnout dech. Declan byl oblečený ve stejných roztrhaných džínách a pruhovaném tričku, jaké měl na sobě, když se odpoledne objevil u řeky.

„Sakra, co tady děláš? Odpoledne jsem ti říkala, že tady nejsi vítaný!“ procedila mezi zuby.

Usmál se a skrz husté vousy mu probleskly žluté zuby. Když viděla, že nese láhev whisky, v níž zbývalo jen pár centimetrů jantarové tekutiny, přepadl ji mrazivý pocit hrůzy. Pohupoval se na nohou a držel jí láhev u úst, aby ji přiměl napít se.

„Ne!“ Jean láhev prudce odstrčila. „Charlie spí a Becky s Joelem taky.“

„Já vím.“ Natáhl ruku, aby ji chytil za prsa. Potácel se dopředu a tlačil ji do stínu na vysoké kameny. Jak se k ní tiskl, cítila jeho ky-

sělý, odporný dech. Podařilo se jí Declana odstrčit, vyprostit se a postavit se zpátky do měsíčního světla. Tvářil se překvapeně. „S tebou vážně není žádná sranda, teď když jsi střízlivá...“ Zvedl láhev k jejím ústům, ale ohnala se po něm. Necítila strach. Už se ho nebála. Jean cítila prudkou potřebu chránit před ním Charlieho. Popadla láhev a vykroutila ji Declanovi z ruky. Jeho protesty ignorovala.

„Kde máš auto?“

Protočil oči, zkřivil rty a neurčitě ukázal na druhou stranu travnaté plochy. Jean ho popadla za límec a vedla ho kolem skály.

„Klid! Jen klid!“ vykřikl. Malé parkoviště zarostlé křovím za skálou vedlo na štěrkovou cestu. Jean viděla, že uprostřed parkuje jeho otlučený modrý renault. Dveře na straně řidiče nechal otevřené.

„Můžu se za tebou zejtra stavit?“ vypravil ze sebe Declan, když ho táhla po nízkém travnatém svahu k autu.

„Ne, už jsem ti to říkala. My dva jsme skončili. Tečka!“

Pár metrů od auta na nerovném kamenitém povrchu klopýtl a upadl na obličej. Zahekal bolestí. Jean stála opodál a nehnutě sledovala, jak se zvedá. Vydrápal se na nohy, upřel na ni zlý, skelný pohled a znovu došel až k ní.

„Slyšel jsem, jak ta tvoje čubka ve stanu *šuká*.“ Zkřivil tvář a vycentil zuby. „Měl jsem dojem, že si to užívá. Určitě víc než ty.“

Jean mu vrazila facku a on jí ránu vrátil. Zavrávoral, zakopla a přistála na tvrdé skále. Dívala se, jak se Declan potácí, absolutně nevyvedený z míry. Ze strany obličeje ji píchalo. Sáhla si na ret. Krev jí netekla, ale zvonilo jí v uších. Nebylo to to nejhorší, co jí kdy udělal.

Jean zaplavil vztek. Čistý vztek. Vstala, popadla ho za zbytky vlasů na zátylku a strčila ho otevřenými dveřmi do auta.

„Kde máš klíče?“

„Co?“ zakňoural. Hrubě mu prohledala kapsy a vytáhla klíče od auta.

„Neodjedu.“ Založil si ruce.

„Ale odjedeš. Hned teď. Je noc.“

„Neměla bys něco k pití?“

„Ne.“

„Jsi hnusná mrcha.“

„A ty jsi nula, zbytečná troska.“ Chtěla ho tím ranit, ale Declan se usmál. Nakonec se rozesmál a zažloutlé zuby mu znovu probleskly skrz vousy.

„Kolik je hodin?“

„V hospodě kus dál po silnici ti údajně nalejou i po zavíračce. Řekl mi to jeden z místních. Když na to trochu dupneš, třeba tě ještě pustí dovnitř,“ řekla, osvětlená náhlým zábleskem inspirace. Nemohla uvěřit, že jí na to skočil, ale Declan byl silný alkoholik. Zavřel dveře a Jean sledovala, jak ho absolutně ovládla touha po chlastu. Zapnul reflektory, a když se auto vrátilo do zatáčky, na okamžik osvítilo vysokou trávu. Zdálo se jí, že ve stínu zahlédla nějaký pohyb, který ale rychle zmizel.

„Prosím, bože, ať umře někde ve škarpe. Ať neublíží nikomu jinému než sobě,“ povzdechla si Jean nahlas a dívala se, jak se světla pohybují po silnici, až nakonec zmizela. Celé tělo jí zaplavil pocit úlevy a ramena jí poklesla. Zvedla si ruku k hlavě, která ji bolela. Ve tmě se jí zdálo, že řeka hučí hlasitěji.

Charlie, napadlo ji. Jean spěchala zpátky kolem skály a dolů po druhé straně svahu. Jak dlouho zůstal sám? Jen pár minut a na

travnatém plácku vládlo ticho. Zahoukala sova, v jemném vánku skřípaly větve obrovského stromu a ani v jednom stanu nebyl vidět žádný pohyb.

Když se přiblížila k jejich stanu, uvnitř se rozsvítila noční lampička. S pocitem úlevy ho obešla a její dcera Becky vystrčila hlavu. Oblékla si pyžamo a odlíčila se. Čelo měla stažené obavami.

„Charlie je s tebou, mami?“

„On není ve stanu?“ Jean cítila, jak se panika vrací.

„Ne.“

Jean se kolem ní protlačila, aby se podívala dovnitř. Oba spacáky byly prázdné. Sevřel se jí žaludek.

„Určitě je s Joelem,“ navrhla, když viděla Beckyin ustaraný výraz.

„Ne, mami, není. Zdálo se mi, že jsem ho slyšela u našeho stanu. Proto jsem vylezla, abych se po něm podívala. Proč nejsi s ním?“

„Šla jsem si zapálit, byla jsem pryč jen minutu.“ Ta lež jí vyklouzla z pusy, aniž by se na ni musela připravit.

„Co když se dostal dolů k řece? Nevím, jestli nepršelo, slyšíš, jak ta voda hučí?“ Z Beckyina hlasu zazníval nádech hysterie.

„Pojď, podíváme se. Charlie se nemohl zatoulat nikam daleko,“ ujišťovala ji Jean a snažila se zachovat klid. Skutečnost, že dcera byla spíš vyděšená než rozčilená, ji vystrašila.

Becky vzbudila Joela, všichni si našli baterky a začali Charlieho hledat – u řeky, na balvanech skalního útvaru, na přilehlých polích. Oblouky světla přejížděly po temné krajině a pátraly. Hladina vody se od předešlého dne zvedla, a když Jean mířila jasným paprskem na temný dravý proud a volala Charlieho jméno, zdálo se, že její hlas pohlcuje tma. Bylo jí špatně, jak ubíhaly

minuty, které se změnilly v hodinu, pak ve dvě. Charlie nebyl nikde k nalezení. Kolem čtvrté ráno se začalo rozednívat a tehdy zavolali policii.

Když nad vřesoviště vyšlo slunce, přijelo policejní auto. Následovala ještě další dvě.

Pátrání se rozběhlo naplno, ale Charlieho nenašli.

1

O JEDENÁCT LET POZDĚJI, ČTVRTEK 7. ČERVNA 2018

To ráno začalo stejně jako každé jiné. Soukromý detektiv Kate Marshallová se probudila v šest hodin, těsně před tím, než zazvonil budík. Automaticky sáhla po plavkách, které visely na židli vedle její postele.

Kate plavala v moři každý den v roce, ať pršelo nebo svítilo slunce, ale nejvíc milovala ospalá letní rána, kdy zlehka váł vítr a nad obzor se prodíraly stříbřité prsty svítání. Její dům stál na vrcholu útesu v Thurlow Bay na jižním pobřeží Anglie. Bylo to klidné místo asi osm kilometrů od univerzitního města Ashdean. Kate se v kuchyni rychle napila vody z kohoutku, otevřela zadní dveře, které vedly na malou terasu a písčnou cestičku, a s očima ještě zalepenýma spánkem pokračovala na pláž.

Když sestoupila na úpatí útesu a procházela dunami jemného písku, do nohou ji píchal kamýš. Tráva byla vysoká, pokrývala pahorky a chránila ji před větrem, který foukal od vody.

Když vyšla na pláž, sluneční paprsky už přes obzor dopadaly na velkou kaluž mořské vody, která se v nich třpytila. Nalevo viděla podél celého skalnatého Jurského pobřeží až na Ashdean ležící v malé

zátoce ve tvaru podkovy. Po pravé straně se táhly útesy sem tam posázené domy. A na západě tvořil bariéru černý skalnatý výběžek zasahující do moře. Kate napadlo, že pár surfařů ubytovaných v karavanovém tábořišti naproti jejímu domu je už možná ve vodě, ale ne, měla pláž jen pro sebe.

Mokrý písek pod jejíma nohama byl jednolitý a chladný. Ručník pohodila pár metrů od místa, kde se lámaly vlny, a vstoupila do příboje. Vlny jí sahaly ke kolenům a na kůži cítila energii vody.

Procházela vlnami, písek se svažoval, až se nakonec zhluboka nadechla a ponořila se. Poprvé si všimla, že něco není v pořádku, když se vynořila nad hladinu a cítila, jak ji proud táhne za pas jako neviditelné, ale pevné prsty.

A pak se to všechno seběhlo hrozně rychle. Ohlédla se na břeh na obrovskou třpytící se tůň mořské vody, uviděla hluboký kanál plný bílé vody, která se z tůně valila zpátky do moře, a ucítila prudký náraz do nohou. Neviditelná síla ji táhla pod hladinu a celé tělo rotovalo v podivném tanci. Příliš pozdě si uvědomila, že vplula do smrtícího zpětného proudu.

Všechny roky, kdy plavala v moři, se rozplynuly a Kate zachvátila slepá panika. Rychlost a síla proudu byly nečekané a děsivé. Vlekl ji od břehu, zmítal jejím tělem a převracel ji. Viděla záblesky oblohy a prázdnou pláž, letmo zahlédla svůj dům na útesech, teď už vzdálených. Pak s ní proud prudce zaškubal a začal ji stahovat. Kašlala, dávala se a mořská voda jí natekla do krku.

* * *

Na vzdálené straně města Ashdean se Tristan Harper, Katein partner v detektivní agentuře, zavrtěl na sedadle řidiče svého Mini Cooperu. Žáda ho bolela a zadek vůbec necítil. Podíval se na hodinky a zjistil, že bude 6:10.

„No tak, prosím. Jdi do práce,“ zamumlal Tristan a sledoval žluté vchodové dveře řadového domu na Walker Avenue. Byla to úhledná ulice domků v „nóbl“ části Ashdeanu. Dům patřil architektovi jménem Terrance Trent. Bylo mu něco přes padesát a jeho žena si Kate a Tristana najala, aby dokázali, že její manžel udržuje poměr.

Ulyšel bouchnutí dveří po své levici. Otočil se a uviděl starší dámu vycházející z branky domu, před kterým parkoval. Na sobě měla vybledlou růžovou teplákovou soupravu a na krátkých černých vlasech nepoddajnou trvalou.

Přistoupila k jeho okénku, zaklepala na sklo a pak zůstala stát se založenýma rukama.

Tristan se ohlédl na žluté vchodové dveře. Terrance Trent by měl každou chvíli odejít do práce. Stáhl okénko.

„Můžete mi, *prosím*, říct, proč sedíte už od tří hodin ráno před *mým domem*?“ domáhala se žena vysvětlení. „Ano?“ Promlouvala nabubřelým tónem a zdálo se, že klade důraz na náhodná slova. Zblízka měla obličej pokrytý silnou vrstvou světlého make-upu a šarlatovou rtěnkou velkoryse přetáhla kontury rtů. Koruna hustých černých kudrlin na její hlavě Tristanovi připomínala talíř lesklých mořských plžů plážovek. Přemýšlel, jestli se jedná o paruku, nebo jen příšernou barvu. Znovu se podíval na žluté vchodové dveře, které zatím zůstávaly zavřené. Na Walker Avenue parkoval už od jedenácti hodin večer. Dvakrát přeparkoval a před